

*Hela konserten började med att Kulturskolans stråkelever från Oxelösund och Nyköping spelade början av Vivaldis **Våren** tillsammans med Filharmoniska sällskapet. Ett samarbete som detta är förstås mycket viktigt på många olika sätt.*

Foto: Fride Jansson

Vilken konsert det blev att minnas länge, länge

En grandios insats från alla, solist, musiker och dirigent! Mina förväntningar överträffades stort. Och publikens reaktioner tyder på att vi var helt överens. Vår egen stads orkester har väl heller aldrig låtit bättre eller spelat med sådan säkerhet. Och så fick vi möta en drygt tjugofemårig cellosolist, som nu vuxit ur underbarnets roll och med full kraft och teknisk briljans spelar en av de viktigaste och mest fordrande cellokonserter som finns. Bravo!

Den här hemsidan utlovar att jag ska skriva ner mina tankar och reflexioner. Men det är inte så lätt, för huvudet genomkorsas av ständigt nya melodiavsnitt och tankefragment. Det är nu tisdag, och hela dagen i går var jag mest bara lycklig och kunde inte koncentrera mig.

Helt klart är i alla fall att Marcus Michelin har ärvt en stor musikalitet, ja gudabenådad måste den vara. Sedan har han övat tiotusentals timmar för alltmer krävande lärare, i Sverige och utomlands och arbetat också som stämledare med allt vad det innebär av ansvar.

På repetitionen i lördags förmiddag hade jag noterna med mig och kunde bara konstatera att inte en ton satt på fel ställe. Därför var det skönt att på söndagen bara lyssna och njuta och åka med i alla svindlande turer i denna Dvorak-konsert och låta sig imponeras och gripas av ödmjuk tacksamhet att han ville komma till oss och spela. För det lät verkligen känsligt och sjungande när så skulle vara och mycket brett och grandios när så var skrivet.

Där satt den, första insatsen för Marcus Michelin i första satsen från lördagens repetition klockan tio på förmiddagen.

Samma sak gäller orkestern, där stråkarna lät fylligare och säkrare än någonsin och där helheten hade full kraft från hornens och trumpeternas fanfar-artade utropstecken och från tre basuner och tuba, som alla med kraft och briljans lade sådan fast grund. Men lika viktigt var att de fyra sista instrumenten också kunde spela *pp* pianopianissimo i ett långt svagt liggande ackord i finalen, där även den låga klarinetten så fint bidrog till den vackra klangfärgen. Men så är finalen också omväxlande och har ett mycket innerligt och sorgesamt parti strax före det möjliga tillkämpade slutet i strålande H-dur.

Ja, även bara några timmars studium av partituret visar mig att kritiken mot Dvorak är orättvis. Ni vet väl att Brahms och han brukade kritiseras för att deras solokonsert är alltför symfoniskt orkestrerade och att solisten lätt dränks. MEN i dessa Dvoraks noter står det mycket ofta att de flesta instrument ska spela svagare än solisten och också olika starkt sinsemellan.

Ett gott bevis för hur noga Lennart Falkebring har repeterat med orkestern är hur fint alla övergångar satt i de tre satserna mellan starkare och svagare, fortare och långsammare, friare och striktare föredrag.

Sammanfattningsvis vill jag säga att denna solistkonsert i det allra mesta lät fullt i klass med vad jag förväntar mig om jag skulle åka till Stockholm eller Norrköping. Jo, jag vet att det satt många brassmusiker med som var proffs, många stråkar likaså. Men desto bättre för helheten! För detta blev minsann en konsert att minnas länge, länge!

När repetitionen var slut efter fyra och en halv timme på lördagen var jag också glad och uppfylld och frågade Lennart Falkebring vad som driver honom att lämna proffsorkestern i Norrköping och komma till vår blandade amatörorkester och dirigera den:

– Det har jag ett svar på, för det är lika viktigt att publiken här kan få höra musik som denna. Och många musiker här är lika bra på musikalitet, fokus och känsla, det är bara det att de inte kunnat öva trettontusen timmar.

Mycket väl repeterad var också den franska avdelningen före paus med kortare stycken av Offenbach, Satie, Fauré och Debussy. Här gäller det, som någon sade, att det låter delikat och transparent och det gjorde det, dessutom med många läckra färgkombinationer, speciellt från träblåsarna, från skimrande sordinerade stråkar, från solo på oboe och engelskt horn, duetter på flöjt och så förstås från dagens gyllene harpa. Pompöst med slagverk var det bara i första stycket, annars ofta stiliserade danser som i sviten av Debussy.

På många sätt är denna musik minst lika svårspelad som den symfoniska, för den kräver sådan delikatess, en teknisk skicklighet som bara är medel och inte mål och inte ska märkas.

PS

Skivindustrin har ju för länge sedan ett mycket litet utrymme för nya inspelningar, så det dröjer säkert innan Marcus Michelin får spela in sin version av Dvorak-konserten. Om han nu skulle vilja det?

Men det gjorde det också för hans lärare **Thorleif Thedéen**. Ni minns kanske att han i mitten av 1980-talet under ett och samma år gick och vann tre av världens celloävlingar!

Men inte förrän år 2001 i december fick han spela in sin version (på BIS), och då med en orkester i Kuala Lumpur i Malaysia. Jag har den, om ni vill låna! Och den bevisar bland annat hur internationell den klassiska konstmusiken har blivit.

Caroline Gyllenskepp fick i söndags ta emot Blomsjöfondens stipendium på femtusen kronor.

I dessa bilder finns ingen elakhet, bara i bästa fall lite humor. För vi vet hur bra Barbro Westergren är som presentatör, i dag även stipendieutdelare. Och bilden till höger visar vad en musiker också måste kunna när han eller hon är partiturledig och väntar på nästa stycke. Annars under denna repetition kunde man se hur musiker som inte hade mer att spela för dagen kunde gå hem. Rätt så!

Text och foto: Fride Jansson